

Nu är det tid att fälla träd

Fälla, och sedan såga i längder som är lagom att klyva upp till ved. Där motorsågen skär genom trädstammen kommer en snittyta fram, där trädets liv återspeglas. Varje år – en årsring. Den mörka kalla tiden, när tillväxten står nästan stilla, ger de mörka ringarna. Det ljusa träet däremellan avspeglar somrarna. I vissa partier kan årsringarna sitta tätt, tätt. Då har det varit tuffa år för trädet. Det har stått där genom alla påfrestningar, knappt vuxit alls, men uthärdat och överlevt. Och blivit starkare, segare. Om man ska bygga något hållbart, som ska tåla en del, då är det tätvuxet virke man vill ha. Just nu pågår det magiska inne i varje träd, att en ny mörk årsring läggs till de övriga. Ännu en vinter övergår i vår... Och i den brytningstiden firar vi påsk. Påskan står för en stark tilltro till det nya liv som bryter fram runtomkring oss. De symboler vi omger oss med i påsktid berättar om det:

- Levande, pipande kycklingar som kommer ut ur vita hårda skal.
- Gröna blad som bryter fram på de torra rassliga kvistar vi tar in och sätter i vas.
- Påskägget som vi stänger till och gömmer, det är fyllt av ett överflöd av godis!
- Och i våra kyrkor – ett tomt kors. En tom grav. Livet har segrat.

Ärligt talat är det inte särskilt vackert ute just nu. Det är mest bara brunt och lerigt, den späda grönskan har inte kommit än. Lite lortig snö lurar i skuggiga hörn. Men vi ser förbi det bruna, vi gläds och är förväntansfulla och jublar inombords över våren. Och inne i varje trädstam och inne i oss, läggs en ny årsring till de tidigare. Vi är fortfarande densamma, men kanske lite starkare, lite segare. Och vi får ta ett djupt andetag med frisk vårluft (som egentligen mest doftar grus och smältvatten) och känna den där allvarliga glädjen – trots allt. Trots allt är det livet som är starkast. Det finns möjlighet till nytt liv *i mitt liv*. Det är påsk.

Anna-Karin Pettersson, präst i Västanfors Västervåla församling